

Heid Cat zondag 17 (2)

Wat nut ons de opstanding van Christus?

Ten tweede worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven.

1 met Christus opgewekt

2 door Christus vernieuwd

Gemeente,

De zondag na Pasen staan we stil bij zondag 17 van de Catechismus. Wat heel mooi uitkomt omdat deze zondag vraagt naar het nut van de opstanding van Christus. Het nut van Pasen. We hoorden het eerste nut de vorige keer al: Dat Jezus als de Levende Zelf de kracht heeft om zondaren tot geloof te brengen. Om zondaren de ogen te openen, de wil te buigen, het hart in te winnen zodat zondaren met vrijmoedigheid Zijn offer gaan omhelzen. De opgestane Jezus brengt Zelf mensen tot het geloof in Hem.

Vanavond gaat het over het tweede nut van de opstanding van Jezus. Dat wij door Zijn kracht, de kracht van de Levende, van de Paasvorst, worden opgewekt tot een nieuw leven. Dan gaat het erom: dat geloof wat doet dat, wat geeft dat? Nou, door het geloof geeft Jezus de Opgestane je een nieuw leven. Een leven met Christus. Waar we over lezen in Efeze 2 en Colossenzen 3.

1 met Christus opgewekt

Een nieuw leven. En we zullen zien: dat is nog wat anders dan een ander leven. Een veranderd leven. Dat maak je wel eens mee. Dat iemand in zijn jeugd nogal losgaat. Zich wat of erg te buiten gaat aan uitgaan, feesten relaties, drank. En dan verkering krijgt, gaat trouwen en er mag een gezinnetje komen en dan komt iemand weer een beetje in het spoor. Als man en vader zijn verantwoordelijkheid voelt: ja, zoals vroeger kan het nou niet meer. Zijn leven is best veranderd. Op zich iets om blij om te zijn, waar ouders ook heel blij mee zijn. Een veranderd leven. Maar we zullen zien: dat hoeft nog niet hetzelfde zijn als een nieuw leven. Het kan er een teken van zijn, maar het is niet hetzelfde.

Want wat is dan dat nieuwe leven? Dat is het leven met Christus opgewekt. Efeze 2 noemt het: en ook u heeft God mede levend gemaakt (vs

1), heeft ons levend gemaakt met Christus (vs 5), en heeft ons mede opgewekt (vs 6.)

Levend gemaakt, daar wij dood waren. Dood in zonden en misdaden. Daarin wandelden we, zwommen we als het ware als een vis in het water, onder de overste van de macht der lucht: de duivel. Onder hem waren we. Onder zijn regime, heerschappij, zeggenschap. Hij maakte de dienst uit voor ons, hij beheerste ons, hij bepaalde wat we doen moesten en dat deden we graag. We waren zijn eigendom. En daarom onder de vloek en we waren kinderen des toorns. Verschrikkelijke woorden en dingen, maar we vonden het helemaal niet verschrikkelijk, we vonden het prima zo en genoten van ons leventje. Onder de duivel, onder de vloek onder de toorn van God. Dat gold ons. Als je niet gelooft, dan hoor je dit en je leeft verder, och ja, nou ja, vooruit maar. Als je gelooft dan zijn je ogen hiervoor opengegaan: zo is mijn toestand van nature.

Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft heeft ons levend gemaakt met Christus en heeft ons mede opgewekt.

Dus het eerste wat Efeze 2 hier zegt is dat Christus is opgewekt. Het tweede wat Efeze 2 hier zegt is dat de gelovigen met Christus zijn opgewekt. Eerst dan eerste: Christus is opgewekt. Pasen. Jezus leeft weer. Dan zou je kunnen denken: ja, zoals Hij voor Pasen leefde op aarde, zo leeft Hij na Pasen weer. Dat zou het net zo zijn voor Jezus als dat het was geweest voor Lazarus en voor de jongeling van Nain. Ze leefden weer, net zoals voor die tijd geleefd hadden. Maar dat is het niet! Bij Jezus is dat totaal anders. Zijn leven na Zijn opstanding is van totaal andere orde dan Zijn leven daarvoor. Het wordt wel eens zo gezegd: Lazarus is in de tunnel van de dood geweest en is er aan deze kant weer uitgekomen. Maar Jezus is in de tunnel van de dood geweest en is er aan de andere kant weer uitgekomen.

Ga maar na. Voor Pasen heeft Jezus op aarde geleefd. Hoe? Onder de vloek van de wet, onder de last van onze zonden en Gods toorn. Die last drukte eerst licht op Hem, maar God liet die last steeds zwaarder op Hem drukken en liet hem uiteindelijk helemaal los zodat die voluit op Jezus' lichaam en ziel drukte. Met als eindpunt het kruis, de nederdaling ter hel. Dat is Jezus leven voor Pasen geweest.

Maar nu is Jezus opgewekt. Na Pasen. En is Hij nu weer in zo'n leven teruggekomen? Hetzelfde als voor die tijd? Welnee. Na Pasen, opgewekt door God, leeft Hij niet meer onder vloek en de last de zonde en Gods toorn. Nu leeft Hij onder Gods zegen, Gods gunst. Stroom van Goddelijke gunst

overstralen Hem. Eens en voorgoed. Dat slaat nooit meer om. En het eindpunt is: de hemel, de eeuwige heerlijkheid.

En een ieder die gelooft geldt nu: ik ben met Christus opgewekt. Dat betekent natuurlijk niet dat er iemand tegelijk met Christus is opgewekt. Op die vroege Paasmorgen in de hof van Jozef van Arimathea is er niemand tegelijk met Jezus uit het graf gekomen. En toch staat het er: wie gelooft is met Jezus opgewekt. Dat wil zeggen: die deelt in dat leven van Jezus. Wat van Jezus geldt, geldt ook van mij. Ik leef nu onder Gods gunst, onder Gods zegen. Stroom van Goddelijke gunst bestralen mij. Niet meer onder de vloek, niet meer onder de last der zonde en kind des toorns. Maar kind des heils, kind des vredes. En dat eens en voorgoed. Net zo definitief als dat voor Jezus was. net zo voluit en heerlijk als dat voor Jezus was. En het eindpunt: de heerlijkheid, de hemel. Daarheen op weg onder een open hemel.

Om van te duizelen: wat mij gold: onder satan, onder de vloek, onder de last der zonde, onder Gods toorn, eindbestemming: de hel. En wat mij met Christus geldt: onder Gods gunst, onder Gods zegen, onder een open hemel, onder een verzoend God en Vader, eindbestemming: de hemel. Definitief, onveranderlijk, niet meer terug te draaien of te verspelen. Met Christus opgewekt. Wat van Jezus geldt, geldt van mij!

Aan de andere kant van de tunnel eruit gehaald. Als je wel eens hebben kunt in de bergen. Je rijdt in een gebied waar het regent, onweert en bliksemt, donkere wolken. Je gaat de tunnel in en aan de andere kant van tunnel kom je eruit: en de zon straalt er. Geen wolkje te zien, blauwe lucht, heldere zon. Wat een verschil! Soms een klein wolkje, sluierbewolking voor de zon, God beproeft wel eens, maar toch: totaal anders dan aan de andere kant van de tunnel.

Wat zouden allen die geloven verblijd mogen zijn, verzekerd. Wat zouden allen die geloven onbevreesd mogen zijn. Als tot je door mag dringen wat dit is: met Christus opgewekt te zijn. Zo vast, zo zeker, zo onomkeerbaar, zo vol als dat is. Het is haast meer dan ik bevatten kan, mijn geloof is soms te klein om dit te kunnen opnemen. Ik laat de zak van mijn geloof door mijn gevoel zo makkelijk dichtbinden en dan vang ik er zo weinig van op. Alleen als mijn geloof zich groter laat maken door het Woord en zich richt op wat het Woord hierover zegt, dan, ja dan kan ik opvangen en opnemen en zeker zijn van dit heil en wel jubelen en juichen. Deed ik dat maar meer. In verwondering: hoe is het mogelijk? Hoe bestaat voor zo iemand als ik. Hoe dat bestaat? Door God, Die rijk in barmhartigheid door Zijn grote liefde mij levend heeft gemaakt. Door God en Zijn grote liefde. En waarom had Hij mij lief? Omdat Hij mij liefhad. En waarom had Hij mij lief? Omdat Hij rijk is in

barmhartigheid. En waarom is Hij zo rijk in barmhartigheid? Omdat Hij God is. Mijn God is. Ook toen ik dood was in zonden en misdaden. En me daar thuis in voelde en daar wilde blijven en niet uitgehaald wilde worden en verdiende te worden.

Trilt uw hart een beetje mee? Zo grote genade. Zo groot heil.

Zo versta ik wat verlossing inhoudt. Wat een grote, vaste heerlijke verlossing heeft God bereid. Een verlossing om je over te verwonderen, te verbazen, eeuwig over te verwonderen. Om uit te leven, om in te sterven, zonder vrees. Zo ben ik verlost! Zo totaal, zo onmogelijk en toch gebeurd! En naast die draad van verlossing loopt de draad van dankbaarheid. Wat is Hij mijn dank waard, wat is Hij mijn leven, mijn alles waard. En aan de andere kant loopt de draad van zondekennis. O, wat komt God veel aan mij tekort. Aan dank, aan verwondering, aan aanbidding, aan erkenning. Vreselijk armetierig is mijn hoopje dank tov van Zijn stapel genade. Ontferm U, ontferm U.

Nieuw leven. Met Christus opgewekt. Nu even terug naar het begin. Dit nieuwe leven is anders dan een ander leven. Van iemand die eerst wat ruig leefde, maar wat jaartjes ouder en getrouwer weer netjes in het gareel is gekomen. In plaats van zaterdagavond uit nu zaterdagavond thuis. Zelfs: in plaats van niet naar de kerk, wel naar de kerk. Ook: in plaats van de Bijbel dichtlaten, de Bijbel veel lezen. In plaats van alleen maar bezig voor werk en bijverdienen 's avonds en zaterdags, nu beschikbaar voor de gemeente en de kerk.

Met dat alles is je leven veranderd, en mensen valt het op, maar nog niet vernieuwd per definitie. Met dat alles kunt je nog voor de tunnel zijn: onder de wolk van Gods vloek, onder de bliksem van Zijn toorn.

Als je leven veranderd is, maar niet nieuw. Nieuw is het, wordt het, als je doorkrijgt, erkent: met alles wat ik veranderd heb, ben ik er nog niet vanaf. Nog niet de vloek af, niet onder Uw toorn vandaan. Met dat alles blijf ik nog waar ik was: aan deze kant van de tunnel. En dat zal ik altijd blijven ook, tenzij U. O Jezus red mij, gedenk mij, o Jezus wees mij genadig.

Met Jezus opgewekt is niet het einde van een lange, lange weg waarin ik mezelf veranderd heb en mijn leven veranderd heb en uiteindelijk was het zo veranderd dat God zei: nu is het nieuw.

Nee, met Christus opgewekt, is niet het einde, maar is het begin van een leven dat met zich aan de grond liep, vastliep, doodliep en om genade smeekte.

2 door Hem vernieuwd

Dan gaan we naar Colossenzen 3. Want veranderd leven is niet per definitie een nieuw leven, en al helemaal geen opstapje of voorwaarde voor een nieuw leven, maar een nieuw leven geeft wel een ander leven. Maakt je leven wel anders.

De kern van dat nieuwe leven is die dankbaarheid, die verwondering, die zekerheid en dus liefde. Dat is het sap wat door de boom van het nieuwe leven vloeit. En wat de stam, de takken, de bloesem, de vruchten een smaak geeft die de Heere behaagt. En God proeft in elke stam, tak, bloesem, vrucht of er deze smaak in zit: dankbaarheid, zekerheid, verwondering, liefde. Dat bepaalt of het Hem behagen kan.

Dan gaan we naar Colossenzen 3 luisteren. Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn. Nu is dat een oproep die we terugvinden in zondag 18 van de catechismus, over de hemelvaart. Maar verderop in Colossenzen 3 komen we een oproep tegen die wel bij zondag 17 past. In vers 5 vervolgt Paulus dan: doodt dan, nl indien u met Christus opgewekt zijt, doodt dan uw leden die op de aarde zijn namelijk hoererij, onreinheid, schadelijke beweging, kwade begeerlijkheid, gierigheid welke is afgodendienst.

Dat nieuwe leven dat betekent een oproep. Als je niet meer in het leger van de duivel vecht, maar in Gods leger bent ondergebracht, als je niet meer onder generaal satan, maar onder generaal Christus bent gekomen, dan kun je toch niet nog weer even met de duivel mee gaan vechten? Want vind je van een soldaat in oorlogstijd, WO II bv, die Nederlander is en die met Nederland vecht tegen de Duitsers. En die af en toe even een dag met Duitsland meevecht om daarna weer met Nederland mee te vechten? Overloper, deserteur! Zoiets doe je toch niet?

Nou, daarom, als je niet meer onder satan valt, maar levendgemaakt met Christus val je onder Jezus: laat het dan uit je hoofd en uit je leven om nog met satan mee te vechten, af en toe. En dat doe je door die zonden die Colossenzen 3 noemt: hoererij, onreinheid. Zonden tegen het 7^e gebod. Eerst alle uitingen, hoererij, alle erotiek los van het huwelijk. En dan de gezindheid erachter, waarom je dat doet: onreine gedachten en bewegingen in je gemoed, begeerten, fantasien. Dan breder dan het 7^e gebod: schandelijke bewegingen en kwade begeerlijkheid. Bewegingen, hartstochten, daden die naar het zondige uitgaan. Naar het veld buiten Gods geboden, van leven voor je eigen genoegen en naar je eigen wensen. En de begeerten zijn dan de gezindheden, de drift, de hartstocht waaruit dat voortkomt, de lust tot zonde. En dan de hebzucht. De zucht om te willen hebben: meer, meer, mooier,

mooier, nooit genoeg. Bezit, roem, naam, spullen enz. Dat is afgodendienst. Want dat dringt God van Zijn plaats. Tegenover deze dingen staat dan in vers 12-13 het medelijden hebben met de ander, het verdragen en vergeven van je naaste.

Nu zegt vers 5: doodt die leden die op de aarde zijn. Die zondige gezindheden en uitingen ervan. Van erotiek, drift, hebzucht, gulzigheid, onmatigheid, hebzucht, eierzucht. Paulus noemt het leden, ledematen. Zo vast zitten ze aan je. Zo'n zeer doet het om ze te doden, af te knellen. Als je je arm of been wilt doden, dan moet je het afbinden, een touw zo strak om je bovenarm binden dat alle toevoer van bloed wordt dichtgeknepen. Maar dat doet wel zeer. Die zonden zitten zo vast aan mij, om die te doden, dat doet wel zeer. Dat doet pijn. Maar: doodt ze!

Breng ze in ademnood. Verstik ze. Bind de toevoer af. Beknel de toevoer. Die plaats vindt door wat je ziet, kijkt, door wat je leest, bekijkt, door waar je over praat. Door de oogpoort, oorpoort en mondpoort komt de toevoer binnen. Ik zeg het nog maar eens tegen u, jullie en mezelf: het maakt wel degelijk uit wat je leest, kijkt en bespreekt. Dat is toevoer waardoor je begeerlijkheden ontvlammen en gedachten en fantasien gaan vormen. Doodt ze! Beknel de toevoerlijnen, bindt ze af. De toevoer van het kijken van films die begeerlijkheden aanwakkeren, reclamefolders die hebzucht aanwakkeren, programma's en kanalen die verlangens opwekken. Beknel die toevoer.

Ja, dat doet zeer. Dat doet pijn, je ledematen afknellen. Als je eerlijk na moet gaan en consequenties trekken: kan ik met Netflix zo omgaan dat het geen toevoerlijn is voor enige begeerte? Kan ik met open internet zo omgaan, dat geen toevoerlijn is voor maar enige zonde? Kan ik met tv omgaan zodat het echt nooit een toevoerlijn is voor zondige gedachten? Doodt uw leden die op de aarde zijn. Mag ik als mijn gedachte uitspreken, dat ik wel eens de indruk krijg dat we daar te soepel mee omgaan? Te makkelijk wat voor lief nemen? Te weinig radicaal in zijn? Wil je, wilt u, zal ik, het nog eens eerlijk nagaan voor Gods Aangezicht?

Maar er staat: doodt dan uw leden. Er staat niet: kanaliseer ze wat. Laat het geen bruisende rivier zijn die overstroomt, maar breng het in rustig vaarwater. Nee, blokkeer hem, totaal. Weg met die leden. Er staat niet: sluit ze op in een klein hoekje van je leven, af en toe. Nee, niet opsluiten in een hoekje, af en toe, maar: doden! En wat daarvoor nodig is, dat moet gebeuren. In dat kader zei Jezus: indien uw rechteroog u ergert, ruk het uit en werp het van u, het is beter met één oog ten hemel in te gaan dan twee ogen hebbende in het helse vuur geworpen te worden. Al is iets je zo lief als je rechteroog, als een zintuig, een ledemaat, als het je steeds tot zonde brengt: doe het weg!

Zou dat het verschil ook kunnen zijn tussen een ander leven en een nieuw leven? Een ander leven vindt het op een gegeven moment wel goed zo. Het is nu goed genoeg, zo kan het wel blijven. En opgesloten in een hoekje zit nog een zondige begeerte die gekoesterd wordt. Die geregeld toevoer moet kunnen krijgen. Maar nieuw leven wil echt nieuw zijn. Geheel en al. En is en blijft daarom een strijdend leven. En een leven dat verdriet kent: als ik toch weer zondig, als mijn arm of been van zondige begeerte toch weer opspeelt in gedachten of nog verder. Dat geeft wel wolken voor de zon, nee, God zet me niet terug aan de andere kant van de tunnel, dat niet, dat nooit, dat hoeft en mag ik niet te vrezen, maar het geeft wel wolken voor de zon. De lucht betreft. En dat doet ook verdriet, dat maakt ook ongelukkig. Dat ik toch weer meevecht met satan mee. Dat doet me zo'n verdriet. Ik ellendig mens wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?

Nieuw leven zorgt voor ander leven. Vanuit het nieuwe leven de strijd voor het anders leven. Vanuit de zekerheid, vanuit de dankbaarheid, vanuit de liefde. Zo, en niet andersom. Niet strijden voor een ander leven en dan hopen dat ik ooit zover kom dat ik een nieuw leven krijg. Dat is zo uitzichtloos, dat maakt zo moedeloos. Maar God zij dank, zo mag het niet en hoeft het niet. Nee, nieuw leven dat geeft de strijd voor een ander leven.

Dat is een leven: met Christus gekruisigd: Wat van Hem geldt, geldt van mij. De vloek is achter mij, het oordeel ligt achter mij. Met Hem opgewekt: onder een open hemel, onder de gunst van God, onder een verzoend God. En dan Efeze 2: met Christus in de hemel gezet. Buiten bereik van het verwoestende van de satan gebracht, gereserveerd en gegarandeerd is mijn plek in de hemel. En eens: Colossenzen 3: met Hem geopenbaard in heerlijkheid. Als Jezus wederkomt wordt Hij geopenbaard, wordt het duidelijk: Hij leeft, Hij is Gods Zoon. Wat nu zo verborgen kan zij of lijken is dan zichtbaar voor iedereen. En wij met Hem geopenbaard in heerlijkheid: geopenbaard, zichtbaar als Zijn eigendom. Gods kind, tempel van de Geest. Nu lijkt het er soms niet op en zou je het soms niet zeggen. Maar dan: met Hem geopenbaard: duidelijk zichtbaar: zo heilig, zo heerlijk, zo vernieuwd dat het voor iedereen duidelijk is: kind van God, eigendom van Christus, tempel van de Geest.

Amen